

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **L. E.**
státní příslušnost Gruzie
t.č. neznámého pobytu
zastoupený advokátem Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2020 č. j. OAM-1154/ZA-ZA11-ZA15-PS-2019, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty **se určuje částkou 6 800 Kč**, která mu bude vyplácena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 2. 1. 2020 č. j. OAM-1154/ZA-ZA11-ZA15-PS-2019 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 31. 1. 2020. Žalovaný vzal za prokázáno, že v případě žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že nebude respektovat rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že se bude vyhýbat přemístění do příslušného státu či navrácení do vlasti. V případě žalobce tak nelze rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval by zvláštní opatření uložené podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí žalobu ze dne 14. 1. 2020, kterou nijak blíže neodůvodnil a zároveň požádal, aby mu pro toto řízení byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 21. 1. 2020 č. j. 18 Az 2/2020-12 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce se vyzval k doplnění a opravě podané žaloby. Právní zástupce podáním ze dne 29. 1. 2020 doplnil žalobu žalobce tak, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil možnost uložení zvláštních opatření žalobci podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Poukázal na čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU zdůrazňující, že zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu by mělo být pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsoby a účel jistění. Žalovaný nedostal své povinnosti přesvědčivě vysvětlit nemožnost využití zvláštních opatření a vypořádat se se všemi prvky žalobcovy pobytové historie logickým a přezkoumatelným způsobem. V případě žalobce se nejedná o osobu, která v minulosti nerespektovala rozhodnutí českých správních orgánů, nýbrž se sám dobrovolně dostavil do přijímacího střediska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce proto navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V případě žalobce nebylo možné rozumně předpokládat, že by změnil své jednání a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu s ohledem na jeho předchozí jednání, kdy neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu ve státech Evropské unie, přičemž jeho nejbližší žádost je v pořadí již sedmá. Žalovaný dodal, že v rámci Dublinského řízení byl žalobce dne 27. 1. 2020 přemístěn do Polské republiky.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2020 č. j. OAM-1154/ZA-ZA11-ZA15-PS-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době jeho vydání žalovaným (ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

5. Z obsahu předloženého správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 12. 2019. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 2. 1. 2020 uvedl, že Gruzii opustil naposledy dne 17. 12. 2019 letecky z Tbilisi do Kyjeva a následně cestoval flixbusem do Varšavy a posléze do Prahy. Zatímco při podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl jméno L. a příjmení T., při poskytnutí údajů k této žádosti uvedl jméno L. a příjmení E. K dotazu ohledně předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany v jiných zemích sdělil, že v roce 2018 tuto žádost podal v Belgii, Nizozemí a Německu a v roce 2019 ve Švýcarsku, Francii a v Rakousku. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Gruzii je to těžké, chce pracovat, vydělat peníze a koupit byt. Práce v Gruzii je, ale jsou tam nízké výdělky. Pokud bude mít štěstí, tak si vyřídí doklady, ale pochybuje o tom. Dne 2. 1. 2020 byl zároveň proveden s žalobcem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při tomto pohovoru žalobce sdělil, že si změnil jméno, protože se chtěl opět vrátit do Evropy. Ke změně jména přistoupil asi před rokem, kdy se vrátil do Gruzie z Nizozemí. Na otázku, z jakého důvodu obdržel z Nizozemí vyhoštění, uvedl, že neví, jednou přišli do pokoje, kde spal a „asi přišlo negativní rozhodnutí“. Je si vědom zákazu pobytu v Evropské unii. v Polsku žádat o mezinárodní ochranu nechtěl, jelikož je to tam možná ještě horší než v Gruzii. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2020 žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci zastavil podle ust. § 25 písm. i) a zákona o azylu s tím, že tato žádost je nepřipustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Zároveň vyslovil, že státem příslušným k posouzení této žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Polská republika. Žalovaný tak učinil po zjištění, že žalobce úmyslně překročil neoprávněným způsobem hranice členských států Evropské unie; dne 23. 12. 2019 požádal o zpětvzetí žalobce do Rakouské republiky a po obdržení zamítavé odpovědi z důvodu, že tato republika vyhostila žalobce 8. 7. 2019 z území členských států, požádal dne 2. 1. 2020 Polskou republiku k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Následně dne 16. 1. 2020 obdržel žalovaný oznámení, že Polská republika uzná svou příslušnost k posouzení o této žádosti. Dne 20. 1. 2020 bylo toto rozhodnutí doručeno žalobci, přičemž žalobce písemně uvedl, že „nebude psát o odvolání a pojedí do Polska“.
6. Dle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li učinit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk nebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle ust. § 47 odst. 1 téhož zákona se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
7. Krajský soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí toliko v rámci žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou vyplývající z ustanovení § 75 odst. 2 z věty 1 s. ř. s.

V napadeném rozhodnutí přitom nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.). V doplnění žaloby učiněném v podání právního zástupce žalobce dne 29. 1. 2020 byla v podstatě vymezena zásadní a jediná žalobní námitka spočívající v tom, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. S žalobcem lze souhlasit, co se týče odkazu na článek 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady EU č. 2013/33/EU zdůrazňující výjimečnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu. Je totiž zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená citelný zásah do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu tak, jak garantuje čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Jde tedy o zásah, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V daném případě byl žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje výše citované zákonné ustanovení a předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu. Pro přistoupení možnosti nahradit zajištění těmito zvláštními opatřeními musí existovat určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho zodpovědnosti plnění povinností souvisejících s řízením ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z tohoto hlediska nemůže krajský soud přisvědčit žalobnímu tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení těchto zvláštních opatření. V odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalovaný odkázal na vědomé a účelové jednání žalobce ohledně jeho neoprávněného vstupu na území členských států Evropské unie i na jeho předchozí „pobytovou historii“, kdy žalobce nepopíral, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice je již sedmou žádostí, a kdy do Polské republiky a posléze do České republiky vstoupil neoprávněně s vědomím, že byl z Nizozemského království vyhoštěn ze států Schengenského prostoru. Mimo jiné tak učinil poté, kdy si za tím účelem nechal změnit příjmení. Lze tedy nepochybně souhlasit se závěrem žalovaného správního orgánu v tom, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl oprávněné důvody se domnívat, že se žalobce bude vyhýbat přemístění do státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem.

8. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
9. Výrok o náhradě nákladů nařízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady související s tímto řízením nevznikly.
10. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby o 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 12. února 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce